

har ikke det Allermindste dermed at gjøre; Sagen har ikke været forhandlet i Geheimestatsraadet. Hans Majestæt Kongen har altsaa ikke vidst Noget deraf, og saa skulde det være saa fast, hvad disse to Ministre uden Kongens Vidende, og uden at det har været forhandlet i Geheimestatsraadet, have indgaaet med hinanden, at det skulde svække Regjeringens Anseelse og Værdighed! Regjeringen vilde virkelig være beklagelig stillet, dersom dens Anseelse skulde svækkes ved, hvad to af dens Medlemmer i et Par Breve forhandlede med hinanden. Jeg troer tværtimod, at det netop vilde bidrage til at opretholde og styrke den, naar Rigsdagen gjorde, hvad den formaade, for at forhindre, at to Ministre saaledes bag Statsraadets Ryg skulde kunne træffe et Arrangement, som man siden kom og paastod var bindende for Regjeringen. Jeg kommer her til at tænke paa en Udtalelse i disse Breve, som viser, i hvilken overordentlig Grad man anseer Regjeringen bunden ved, hvad disse to Ministre have foretaget. Finantsministeren skriver nemlig til Indenrigsministeren, at han maa erkjende, at Kongerigets Rigsdag kan tage Beslutning om Anvendelsen af Summen paa en saadan Maade, at Indenrigsministeren ikke kan opfylde den af ham indgaaede Forpligtelse; men han tilføjer, at han forudsætter, at Ministeren saavidt muligt vil søge at forhindre, at nogen saadan Lovbestemmelse bliver vedtagen. Derefter skulde det altsaa være en Forpligtelse for enhver Indenrigsminister, ikke alene for den, der har truffet dette Arrangement, men ogsaa for enhver paafølgende, at gjøre sin Vedbliven i Cabinettet afhængig af, at Hans Majestæt vilde anvende sit Veto paa enhver saadan Lovbestemmelse; dette Arrangement, der er truffet af to Ministre, uden at det er forhandlet i Geheimestatsraadet, altsaa ogsaa uden Hans Majestæts Vidende, skulde altsaa medføre en saadan Forpligtelse for enhver paafølgende Indenrigsminister, at Ingen kan være Indenrigsminister, uden at han kan bevæge Kongen til at negte sin Underskrift paa enhver som helst Bestemmelse, som gaaer ud paa at anvende de Penge, hvorom der her er Spørgsmaal, paa anden Maade, end de to Ministre med hinanden ere komne overeens om; men det er dog virkelig, troer

jeg, noget saa Uført i constitutionelle Lande, at jeg virkelig vil haabe, at ingen Mand i Fremtiden nogensinde vil kalde dem, der fordrer Sligt, constitutioneltfindende Mænd. Hvad der bedst viser Farligheden foruden Skadeligheden ved dette Arrangement, det er, at Danmarks Rigsdag ved det trufne Arrangement for en ureguelig længere Tid vil være forhindret fra at tage Bestemmelse om Anvendelsen af Reservefondens Midler. Den ærede Minister sagde rigtignok, under Forudsætning af, at man vedtog Udvalgets Indstilling: Giv mig Midler til at tvinge Finantsministeren til at udlevere Pengene; men Udvalgets Fleertals Forslag gaaer jo ud paa, at Reservefondens Midler i den anførte Tid skulle kunne blive indestaaende i Monarchiets Kasse mod 4 pCt. Rente med $\frac{1}{2}$ Mars Opsigelse og under Forbehold af, at Tilbagebetalingen ikke kan skee i jydskke Jernbaneactier. Jeg skulde dog troe, at Kongerigets Repræsentation er i sin fulde Ret til, hvis den vil, at vedtage dette; jeg skulde dog ikke troe, der kunde indvendes Noget imod, at Rigsdagen skulde være berettiget til, skulde have grundlovmæssig Ret til at vedtage dette, og saa ere vi dog i den Forfatning, at Ministeren siger: giv mig Midler, hvorfra skal jeg faae Midler til at tvinge Finantsministeren? Det var dette, der foranledigede Rigsdagsmanden for Hjørring Amts 2den Valgkreds (Fischer) til at sige, om man kunde faae noget større Beviis paa Kummerligheden af vor Tilstand; men den ærede Indenrigsminister, der kun hørte Brudstykker af Foredraget, havde opfattet denne Ytring urigtig, thi han meente, at Rigsdagsmanden fra Hjørring sandt, at det var en kummerlig Tilstand, at Kongerigets Rigsdag ikke kunde beslutte for hele Monarchiet; dette var naturligviis en aldeles feil Opfattelse. Den nævnte Rigsdagsmands Ytringer angik jo kun den kummerlige Tilstand for Kongeriget, at naar her er Tale om Kongerigets egne Midler og om en Beslutning, som Kongerigets Rigsdag ifølge Grundloven er fuldberettiget til at tage, saa siger Ministeren: giv mig Midler til at tvinge Finantsministeren. Ja er det constitutionelt, saa veed jeg slet ikke, hvad constitutionelt er, og saa vil jeg bede Vorherre bevare ethvert Land for at have nogen Constitution, thi da er det virkelig kun et